

РЕШЕНИЕ

№ 3878

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5551** по описа за **2021** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР. Образувано е по касационна жалба на Е. П. З. срещу решение от 29.03.2021г. на СРС, 95-ти състав, постановено по АХД № 13734/2020 г., с което е оставена без уважение жалбата му срещу заповед за задържане от 06.10.2020 г., издадена от полицейски орган Д. К. П. –разузнавач VI степен, 03 група към „КП“ С. сектор „П.“ към 01 РУ СДВР.

Жалбоподателят твърди, че не са налице данни, от които да може да се направи извод, че са налице предпоставки за задържането му. Липсват доказателства, че лицето се е укривало или е било възможно да възпрепятства действията на полицейския орган, липсва конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, не е представено цялото наказателно дело, а само избрани документи, цитираната лицево-идентификационна експертиза е направена след задържането, поради което няма отношение към оспорената заповед. Ответникът - 01 РПУ, СДВР оспорва жалбата. Моли решението да бъде оставено в сила, а решението на СРС е правилно. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС за правилно.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, и при спазване на 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 АПК.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Със заповед за задържане на лице от 06.10.2020г., издадена от полицейски орган при 01 РУ на СДВР, касаторът е бил задържан на същата дата, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В същата е посочено, че е налице съпричастност за извършено престъпление по чл. 194 ал.1 от НК

Първоинстанционният съд е приел, че са налице предпоставките на чл. 72 ЗМВР за постановяване на оспорената заповед.

Съдът, като взе предвид гореизложеното, намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Правилно и въз основа на събраните доказателства, при спазване на процесуалните норми, съдът е достигнал до фактическите изводи, подробно изложени в първоинстанционното решение. От представените по делото обяснения на З. се установява, че същият има информация за извършеното престъпление, за което е било образувано наказателното производство, като е дал и данни за други престъпления против собствеността от цитирани от него лица. Това обосновава изводът, че правилно полицейският орган е установил евентуална съпричастност на задържаното лице З.. Следва да се има предвид, че съпричастност не винаги означава участие в самото изпълнително деяние на извършеното престъпление, а както е в случая да знае или разполага с информация за извършеното, да му е известна съдбата на инкриминираните вещи, да е извършил други действия, свързани по пряк или косвен начин с престъплението и т.н. Следователно имал е основание полицейския орган да задържи лицето с цел установяване на факти и обстоятелства за разследването.

Задържането като принудителна административна мярка се предприема с цел установяване на съпричастност при разследване срещу вероятен извършител на престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК. Само по този начин при наличие на данни за вероятно извършено от определено лице престъпление и налагане на принудителни административни мерки, съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, съдът намира, че органите на МВР могат в рамките на оперативната си самостоятелност, да осъществяват основните си дейности, предвидени в разпоредбата на чл. 6 ЗМВР, като съобразят и целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, която е не да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване.

Осъществяването на административна принуда в настоящия случай е била

необходима, тъй като от една страна деянието за което е провеждано разследването е криминализирано по действащото право - кражба по чл. 194 от НК, а от друга страна, наличието на данни, обосноваващи предположение за извършване на престъплението от жалбоподателя, е достатъчно основание за прилагането ѝ. По делото са налице доказателства за образувано досъдебно производство № 225/2020 г. по описа на 01 РУ-СДВР и данни за съпричастност на жалбоподателя към деянието по него, което също е самостоятелно основание за прилагане на процесната ПАМ. Възраженията, че не са били налице основанията за задържане, тъй като З. не е участвал в извършването на престъплението, са неоснователни. Установяването на тези факти и обстоятелства не са относими в производството по оспорване законосъобразността на заповед за задържане, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР

Предвид изложеното съдът намира, че е правилен изводът, че са налице предпоставките на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, съгласно който полицейските органи имат правомощието да извършат преценка /предвид употребата на термина "могат"/ дали да задържат жалбоподателя, доколкото се установява, че са били налице данни, че е извършено престъпление.

На следващо място, съдът изцяло споделя изводите на СРС относно съобразяване с целта на закона при издаване на заповед, поради което и изцяло препраща към тях.

При този изход на спора и при претендиращи разноски от ответника, такива му се дължат в размер на 80/осемдесет/ лв.

Въз основа на тези мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено в публичното съдебно заседание от 29.03.2021 г. на СРС, 95-ти състав, по АХД № 13734/2020 г.

ОСЪЖДА Е. П. З. да заплати на СДВР сумата от 80/осемдесет/ лв. разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.